

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

- Συγγνώμη, αγαπημένη μου Άλκιπη, είπες ό Ζώρς Έμμερσύ, μπαίνοντας στο άτελιέτου.

"Ήμουν στο σαλόνι με τον καθμένο τό Βιλντουάν. Ήγινε τόσο άγριο: άπ' τον καιρό που πέθανε ή γυναίκα του, όποτε δέν θέλει να δη κανένα... Τού είπα να έλθη έδω να σου τόν συστήσω, αλλά άρνήθηκε. Κατάλαβα πως ή θέα της σύντηχίας μας δέν θα τού έκανε καλό και δέν έπέμεινα περισσότερο... Πώς είσαι σήμερα, άγάπη μου ;

Και ό διάσημος ζωγράφος έφίλησε τον χέρι της κυρίας Γκρέυ, της ώραςίας Άμερικανίδος με την όποια είχε άρραβωνιασθή πριν από δλίγον καιρόν.

Αυτή έστέκετο όρθια, με τό πόδι της άπλωμένο προς τή μισοβρεστη φωνιά.

- Έγώ ; Είμαι πολύ καλά ! τού είπες.

Τού έρωξε, όμως, συγχρόνως μιά παράξενη δισειδυτική ματιά, που ό Ζώρς έξήγησεν άμέσως να τήν άποφυγή, πράγμα έντελώς άφύσικο για ένα έρωτευμένο της παραμονάς τού γάμου του, έναν έρωτευμένο, μάλιστα, τού όποιου ή άρραβωνιαστική είχε πολύ ώρασια και τόν άγαπά.

Μιά στιγμή έμειναν ασιπηλοί κι' οι δύο. "Έπειτα, έξαφνικά, ή κυρία Γκρέυ τού είπες κάλι :

- Ναι, είμαι πολύ καλά. Σά μόνο φαίνεσαι πολύ άσηχημός !

Και ή ματιά της έγινε περισσότερο δισειδυτική.

- Όχι δά ! είπες τότε ό ζωγράφος.

- Ό κύριος δέ Βιλντουάν έμεινε έδω πολύ ;

- Άρκετά. Γιατί, όμως, μου κάνεις αυτή τήν έρώτηση ; Και άπέφυγε πάλι τή ματιά της.

- Για να μάθω τι σου είπες και σ' έκανα ν' άλλάξες έτσι. Δέν είσαι πειά ό ίδιος, τό ξέρεις ;

- Δέν βλέπει κανείς ένα καληό του φίλο γεμάτο άπελπισία χωρίς να ταραχθή κι' αυτός. Μάθε άκόμα, άγάπη μου, πως αυτός ό άνθρωπος μου έκανε μιά περίεργη παράκληση... Έχει τήν άξίωση να τού κάνει τό πορτραίτο της ; γυναίκας του... Γι' αυτό άκριβώς ήθε να με δή...

- Και σύ δέχθηκες ; ρώτησε ή κυρία Γκρέυ.

- Δέχθηκα. δέν μπορούσα να τού άρνηθώ. Είπες πολύ δυστυχισμένος κι' αυτό που θα τού κάνω είναι σάν έλεησούνη...

"Η φωτογραφία της νεαρής γυναίκας μόλις άκουσε αυτά τά λόγια έξέφρασε δλοφάνερη άνακούφισι, που τήν άντελήφθη άμέσως ; ό Έμμερσύ.

"Επροσποιήθηκε όμως ότι δέν έννοιωσε τίποτα κι' έξηκολούθησε :

- Δέν βαριέσαι, όμως... Θα διαλέξω μάν από τις φωτογραφίες που θα μου στείλη και θα κάνω μιά πρόχειρη άντιγραφή σά μεγαλύτερο μέγεθος. Έπειδή, όμως, είμαι μαθημένος να ζωγραφίζω έκ του φυσικού, θα έργασθώ έντελώς άνερα...

- Έρρεις τι λέει ό κόσμος για τό θάνατο της κυρίας δέ Βιλντουάν ; ... Λένε πως αυτοκτόνησε !

- Τέτοιος; είν' ό κόσμος, άπάντησε στενοχωρημένος ό ζωγράφος. "Η καθμένη έπαυσε από άπάντιες και κατέφυγε σανά στο χλωροφόρμιο. Καμιά μέρα θα πήρε περισσότερο και πάει λέοντας... Αυτή τή γνώμη, τουλάχιστον, έχει και ό άντρας της...

- Έχεις δίκιο, είπες τότε ή κυρία Γκρέυ με κάποιια συστολή και σάν να έδοκιμάζε τύψεις για τις έρωτήσεις που έκανε σάν άρραβωνιαστικό της.

- Έπειτα έπρόσθεσε :

- Έλα, έλα, πάρε τώρα να φάμε μαζί ! Τό αυτοκίνητό μου μάς περιμένει κάτω !

II

Ποιός, άραγε, τή; μίλησε ; συλλογιζόταν ό Έμμερσύ ύστερ' από λίγες ώρες, όταν βρέθηκε πάλι μόνος του.

Φαινόταν καθυρά πως ή μνηστή του τα ήξερε όλα. Έξη όλόκληρα χρόνια ό ζωγράφος ήταν φίλος της κυρίας δέ Βιλντουάν. Τήν είχε γνωρίσει τόν καιρό που είχε άρχισι να γίνεται ένδοξος. Άγαπηθήκαν θερμά τότε. "Ηλθε, όμως, σιγμμή, ύστερ' από έξι χρόνια, που ό ζωγράφος έβρασε σά σαράντα και που διηροσε για νοικοκυριό δικό του.

Τότε γνώρισε τήν κυρία Γκρέυ. "Ήταν εύμορφη, έξηικνη, πλουσία, και τόν συμπάθησε από τήν πρώτη στιγμή. Ό ζωγράφος, τίμιος άδικς ήταν, μίλησε για τά σχέδιά του στήν καλή του φίλη. Αυτή φάνηκε τόσο ήσυχη, τόσο λογική, όποτε χωρίς τύψη ό Έμμε-

ρύ έθεώρησε τόν έναντό του έλεύθερο.

Έζήτησε τότε τήν κυρία Γκρέυ κι' άμέσως άρραβωνιάσθηκαν. "Υστερ' από όκτώ μέρες, έμαθε, πως ή Μαργαρίτα δέ Βιλντουάν είχε πεθάνει έξαφνικά.

Στήν άρχή ένόμιμος πως είχε σκεοσθαι για χάρι του. Τήν πρώτη φορά που είδε τόν άνδρα της, έπεισθηκε για δύο πράγματα : ότι ό κ. δέ Βιλντουάν δέν ήξερε τίποτε από τά περιουμένα και ότι έθεωρούσε πολύ φυσικό τό θάνατο της γυναίκας του.

Νά, όμως, που τά καλά στόματα άπέδωσαν σ' έρωτική αυτοκτονία : τό θάνατο της ώραςίας κυρίας, άφου μάλιστα βρεθήκανε κι' όβολοι άνθρώποι να δάσουν πληρεφορίες για τόν έρωτά του αυτόν στή μνηστή του.

"Ήταν, όμως, δυνατόν να ήξερε ό κόσμος, περισσότερο; άν' τό σύζυγο ;

Τήν άλλη μέρα ό κύριος δέ Βιλντουάν έστειλε στο άτελιό τού Έμμερσύ τίς φωτογραφίες της γυναίκας του. Κάθε φωτογραφία είχε κι' από μιά ημερομηνία από κάτω, συνηθισμένη μανία τών συζύγων.

Οι πρώτες φωτογραφίες έδειχναν μιά γυναίκα με μισοσβουμένα μάτια, σά τά όποια διεγράφτο ή πλήξης. Νά, όμως, έξαφνικά και μιά άλλη φωτογραφία που έκανε τό ζωγάφο να άνακουρήση. "Ήταν της εποχής που είχαν γνωρισθί... Τά μάτια της στή φωτογραφία αυτή δέν ήσαν πειά τά ίδια, όποτε τό μάσκα, όποτε τό στόμα. Μιά άλλη γυναίκα έφανερώνετο τώρα, που έυκνοφσε στήν έλπίδα και στή χαρά τού έρωτος, της άγάπης...

"Ό ζωγράφος έπρόσεξε τότε περισσότερο όλες τις φωτογραφίες.

"Η χαρά κι' ό θρίαμβος έφαινότο στο μάτια της ώραςίας γυναίκας σά πρώτα ζητη τών σχέσεων τών. "Επεινα ή φωτογραφίες τών δύο τελευταίων έδών, που τό ασήμά τους είχε μαρτυρησθαι πολύ, τού φάνηκαν πως εξαγαύριζαν στήν παλιά έκφρασι, τή γεμάτη άποθάρρανη, κούραση και δύσνηρία.

Έαφνικά ή καρδιά του σφίχτηκε δυνατό κι' ένα ρίγος διέτρεξε τό στήμα του Είχε δή στήν τελευταία φωτογραφία, ένα ένστανατό γινόμενο από έρωσιαστική, μιά χρονολογία που τών άνασάττωσε... "Η φωτογραφία αυτή είχε γίνει τέσσερες μήνες ύστερ' από τήν άναγγελία τών σκέψεών του περι γάμου στή φίλη του. Κι' έδειχνε τόσο άπελπισία, τόσο συντριβή και τόσο πονο !

"Ήταν, λοιπόν, άλήθεια... "Η κυρία δέ Βιλντουάν είχε αυτοκτονήσει από έρωτική άπελπισία... "Ό, ήταν βρεβρό αυτό, ήταν βροβρό !

- Τη καθήκον μου τώρα είναι, σκέφθηκε ό ζωγράφος, να κρύψω αυτό, τό φεβρό κρύμα άπ' τήν Άλκιπη. Κι' ένα μέσον μόνο έχω στή διάθεσί μου, που θα τήν ήσυχάσω κι' αυτήν και θ' άποσπομώση έλο τόν κόρμιο... Νά κώμο με κάθε θυσία τήν εικόνα της παλαιάς μου φίλης !

III

Έρωίχτηκε άποφασιστικά στήν έντασία. Έδιάλεξε τή φωτογραφία εκείνα που έδειχνε τή παλιά φίλη του με τό πιο έπίσημο ύφος της και άρχισε τό σχέδιασμα άποφασισμένος να κάνει άλλη άντιγραφή. Γρήγορα, όμως, πέτασε τόν πρώτο μουσαμά.

- Στο καλό ! έψιθύρισε. "Ό, τι και νάναι άντιγραφη δέν μπορώ τό κινά !

Ξαπλώθηκε τότε σ' ένα ντιβάνι κι' έκλεισε τά μάτια του. Σέ λίγο φάνηκε δλοζώντανη έκπαός του ή Μαργαρίτα δέ Βιλντουάν με τήν τρυφερότερη έκφρασι της άγάπης της... Τόν έκτίματε σάν να τού χάριζε τή συγγνώμη της... Τά μάτια της, όμως, έφαινότο σάν κομμένα άπ' τά ποιά κλάματα...

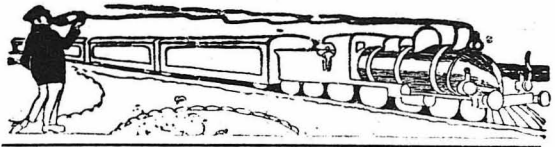
Χαρίς να θέλη τότε ό ζωγράφος τινάχτηκε ένάνα, πήρε ένα άλλο μουσαμά και άρχισε να ζωγραφίζει τώρα από μνήμη; άπ' τό κομμάτι εκό μωρημέρι με τόση όρθή, όποτε τό έργο του είχε τελειώσει; πειά

- Μου προέβεινε φίλικη !

Κύτταξε προσεκτικά τήν εικόνα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ός γνωστόν ο Ίταλός δικτάτωρ Μουσολίνι έκληρονόμησε τελευταίως πέντε εκατομμύρια λιρέτες. Η κληρονομία αυτή έλπιζουμε πως δέν θα τόν θωρακίστη η όλου, άφοδ μάλιστα, ποτέ τόν δέν τήν έπεριέμενε και τός ήλθε ξαφνικά άπ' τόν ουρανό.

Νά τώρα, έπί τή εθκαίρις αυτή και μερικές ιστορίες σχετικές με παρόμοιες διαθήκες :

Ένας Όλλανδός ζωγράφος κατέθεσε άλλοτε σέ μιá τράπεζα ένα κεφάλαιο γιά νά προικίζεται νάθε χρόνο άπ' τούς τόκους του ένα κορίτσι του χωριού του. Ός μόνον δέ όρον έθεσε όπως τήν ήμερα του γάμου τους οι νάονυφοι πηγαίνουν και χορεύουν έπάνω στήν τάφο του !

Τώρα τελευταία στή Λυών ένας γιατρός είδοποιήθηκε ότι μιá πελάτις του τού άφηκε κληρονομιά ένα έπιπλο. Όταν άνιχθήκε σέ έπιπλο αυτό, είδαν ότι περιείχε όλα τά φάρμακα πού είχε δώσει μέσος σέ 25 χρόνια ο γιατρός αυτός στήν πελάτιδά του και τά όποια αυτή δέν χρησιμοποίησε !

Η πιό παρόξενη όμως διαθήκη εινε εκείνη πού άφησε ένας δικηγόρος τού Κολυγιά. Ό δικηγόρος αυτός άφησε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό σέ κάποιον. φρονοκομείο τής πόλεως του.

Στή διαθήκη του έγραφε τά εξής :

«Αυτό τού χρήμα τού έπείρεσα από άνθρωπον πού έπίρασαν τή ζωή τους τρέχοντας διαμάχες στά δικαστήρια ! Τώρα πού πεθαίνω, είνε δική μου τά χρήματα αυτά νά γυρίσουν στους παλιούς, των κυρίους ... »

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΑΜΦΙΑ

Τα εκκλησιαστικά άμφια στά πρώτα χρόνια τού χριστιανισμού ήσαν φορέματα έντελκά, όμοια με εκείνα πού φορούσε κάθε πόλιτης, δηλαδή μανδύας.

Από τήν έποχή εκείνη τά ρούχα τών πολιτών άλλαξαν κατά πολύ. Οι εκκλησιαστικοί, όμως δέν ένομοποιήσαν τού εκκλησιαστικόν σχήμα και διετήρησαν τούς μανδύας, γιατί τούς εύρεκν νά περισσότερο βολικόος.

Όταν ή εκκλησία άρχισε νά γίνεται πλουσία από τά δώρα διαφόρων πριγκίπων και άλλων ισχυρών προστατών της, έκαμε λεπτότερη τήν εκκλησιαστική στολή γιά τήν όρα τής λειτουργίας.

Οι άρχιεροι και οι ίερείς άρχισαν τότε νά φορούν τήν όρα τής λειτουργίας στολές ποικιλμένες με χρυσάφι και άσημα, άμφια μεαξωτά, τά όποια, όμως, δέν φοροούσαν έξω από τήν εκκλησία.

μέσα σέ λίγες όρες. Ήταν άληθινό άριστούργημα. Είχε βάσει σ' αυτό κλει άπ' τήν καρδιά του ..

Έσήμερις μεσημέρι, όταν ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα τού άτελεί και μιá θροσερή φωνή άκούσθηκε :

— Μισόβρο, άγάπη μου : Έτσι έσυχνός πός και σήμερα θα φάμε μαζί ; Γιατί εργάζεσαι ακόμα ; Σέ συχωρωδ, όμως, άν έκανες κάτι όμοιοφο...

Η μνηστή του έπροχώρησε προς τού κοβαλλέτο, κύνησε προσεκτικά πολλήν όρα τήν εικόνα κι έπειτα σάν ύπνωτισμένη γύρισε προς τόν Έμμερο.

- Είνε τού πορτραίτο τής κυρίας δέ Βιλντουνάν ; τόν ρώτησε.
- Ναι, απάντησε ο ζωγράφος με φωνή πού έθρεμε λιγάκι.
- Δέν θα τήν δώσης, όλας, στόν άνδρα της !
- Γιατί ;
- Γιατί δά τού άποδείξει εκείνο πού άπέδειξε και σέ μένα, πός αυτή ή γυναίκα σκοπάθηκε εξ αίτίας σου... Μη με πλησιάζεις ! Μοφ προέβειες φρόνη !

Τήν άλλη μέρα ή έφημερίδες άνήγγειλαν τή διεύλιση τής μνηστας των. Οι φίλοι τής όρατας Άμερικανίδος όταν τούς ρωτούσαν, έλεγαν ότι ή Άλίκη τήν ζήλεια της δέν σέμα είχε αξίωση από τόν καλλιτέχνη νά μη ζωγραφισή ποτέ τού πιό καλό γυναικός κι εκείνος τής άρνήθηκε... Αυτό τό έπιβεβαίωσε κι ο Έμμερο ο ίδιος.

Τό όνομα τής Μαργαρίτας δέν έπροφέρθηκε ούτε μιá φορά.

Τό άριστούργημα τού ζωγράφου, τού πορτραίτο τής πρώτης του άγάπης πού σκοπάθηκε γι' αυτόν στολίσει σήμερα τού σαλονί του κι δέ Βιλντουνάν. Αυτός, όμως, δέν μένει δαχτυλοτύμενος.

— Τήν εδωγράφους από μνήμης ο Έμμερο, λέγει στούς γνωστούς του και τήν εκράτιστα μόνο γιά νά μήν προσβάλω τού φίλο μου... Δέν είνε, όμως, ή γυναίκα μου αυτή, δέν είνε ή γυναίκα μου!

Πάλλ Μπευρζέ

Γυάλινα σπίνια !..

Μία πρωτοτυποτάτη έφευρεσις, χιλιά τόν κόσμο τελευταίως στήν Άμερική. Ό μηχανικός Σήλτς άνεκάλυψε άπλοτύτητα, τόν τρόπο κατασκευής σπιντιών από... γυαλί ! Η έφευρεσις τού Άμερικανού μηχανικού συνίσταται στήν κατασκευή γυάλινων πλάκων, ή όποιες συντομολογούμενας με ένα μίγμα πού άνεκάλυψε ο ίδιος μπορούν νά χρησιμοποιηθούν θαυμάσια γιά χτίσιμο στερεότατο σ' νά έπρόκειτο γιά τσιμέντο ή γιά πέτρες !..

Ό κ. Σήλτς όμως δέν ήρκεσθη στήν άνοκάλυψη του αυτή μόνον. Κατόπι «έμπειριστατωμένης» μελέτης και σπεικάν πειραμάτων, άνεκάλυψε καθός διατίθενται, ποία χρώματα πηγαίνουν στούς έμπορευτικούς τοίχους τών σπιντιών, σχετικώς με τού επάγγελμα έκείνων πού θα κατοικήσουν τά σπίνια αυτό. Προτείνει λοιπόν όπως οι συγγραφείς προτιμούν γιά τούς τοίχους τού γραφείου των πλάκας από κίτρινο γυαλί, οι έπιστήμονες πλάκας από μπλε γυαλί, οι στρατιωτικοί από κόκκινο, και οι πολιτικοί όπεί... πράσινο... τού χρώμα τής έλπίδος !

Κατά τούς ύπολογισμούς τού πρωτοτύπου έφευρέτου, τά γυάλινα σπίνια θα στείλχουν τού ήμισυ άπ' ότι στείχουν τά συνηθισμένα σπίνια !

Τούδ λοιπόν και ένα νέον «σπιδιον δίξης λαμπρών» πού άνοίγεται γιά τούς Έλληνας έπιχειρηματίας !..

Μιά... πολυδάπανος γέφυρα

Στήν μικρή γερμανική πόλη Σίγγεν, पास τού έλβετικου σύνορου, κατασκευάσθη, πού τεσσαράκωτόν, μιá γέφυρα έπί τού "Ααχ, παραποτάμου τού Δουναύβας. Στήν γέφυρα αή ή έδότη τού όνομα τού λαϊκού ποιητού Σέφφελ, πού γεννήθηκε εκεί κοντά.

Τά έπίσημα έγείνια τής γεφυρας αυτής έτελεσθήσαν πού όλίγων ήμερών. Και έπί τή εύκαιρία τής τελετής, ή δημοτική άρχη τού Σίγγεν δίαταξε νά χορδέουν έπάνω στήν γεφυρα όχι μόνο τού όνομα τού ποιητού, αλλά και τού έμβλημα τής πόλεως (κάθε γερμανική πόλις, έχει ός γνωστόν χωριστό «Θυραδ») τήν ήμεροσήμε των άγκωνών, και τέλος, τού ποσό πού έξεδωσαν ο δήμος διά τήν κατασκευή τής. Και επειδή τού χτίσιμο τής γεφυρας είχαν άρχισή από τήν καιρο τού μεγάλου έσπερημού τού μάρκου, ή τιμή τής γεφυρας ήλθησθε σέ σερβιστό ποσότων 15.201.890.926.024 μάρκων, ήτοι παρι τά 15.202 δισεκατομμύρια !

Φανιάζεσθε τί γλίτα θα κάνουν οι Γερμανίαι τού μέλλοντος ήταν θα βάλουν άναγεγορμένη έπάνω στή γέφυρα τήν τιμή αυτή !

Τα οικογενειακά δράματα

Ένα ένδιαφέρον γαινεσιμον παρετηρήθη κατά τά τελευταία χρόνια σ' όλη τήν Εύρωπη.

Η έξήγησις ού βεβαίον καταπληκτικό τά οικογενειακά δράματα. Άνδρες τρελλοί, γυναικες τρελλές, σκοτώνουν ο ένας τόν άλλον σκο ανον και τά παιδια τους άκόμη

Το κακό έπλήθυνε τόσο πολύ, όστε ο τύπος κατήνησε νά γυρεύη αύστηρότητα μέτρα εναντιον τών ένόχων.

Πέ, όκείται περι άληθινής έπιδημίας, γρόφουν οι Εύρωπαϊκές έφη-σείδως. Και μιá έπιδημία γιά νά έξελειφθή, χρειάζονται δραματικώτατα μέτρα. Για νά έξελειφθή λοιπόν, και ή έπιδημία των γυαλιμάτων πρέπει νά χυτηθή άλυπτα τό κακό, νά έφορσθή και πάλι ή θανατική ποινή, γιά νά έξέρουν εκείνοι πού έχουν ο ρεξη νά έγκληματίσουν, όσι δέν θα τήν λυτώσουν ποτέ : έκτελέσει.

Γιά νά έννομηθή τού μέγεθος τού κακού, άρκεί νά πη κανείς ότι τόν περασμένο Δεκέμβριο έγιναν μέσα στού Παρίσι 174 οικογενειακά δράματα.

Τό γάλα τής... γαιδάρας

Έχει λησμονηθή σχεδόν σήμερα τού γάλα τής γαιδάρας, άν και είνε σπουδαίωτατο θηρασκευτικό μέσον.

Τό γάλα τής γαιδάρας έχει στού ένεργητικόν του και μιá περιγορνώτη ιστορία.

Ό βασιλεύς τής Γαλλίας Φραγκίσκος Ιος όρρώσθησε κάποτε και έπαθε μεγάλη έξασθένση. Οι γιατροί ήσαν άνίκανοι νά τού ξαναδώσουν τήν υγία.

Μιά μέρα έγιναν λόγος έμπρός τού βασιλέα γιά έναν έβραίο γιατρό τής Κωνσταντινουπόλεως. Ήταν, έλεγαν, πολύ έπιόδειος. Ό Φραγκίσκος Ιος δίαταξε τότε τόν πρόβον του στήν Πόλι νά τού στείλη με κάθε θυσία τόν Έβραίο γιατρό.

Ό περιφημος αυτός Άσκλημιάδης έφθασεν έπί τέλους στού Παρίσι, έξήτασε τού Φραγκισκο και δίαταξε άπλοτύτητα νά πίνη γάλα τής γαιδάρας. Ό μονάχους έφημεσις τής συμβουλή του και έγινε γρήγορα πολύ καλά. Από τότε όλοι οι ασθιακοί του άπό μίμησι άρχισαν νά πίνουν γάλα τής γαιδάρας και... έγιναν υπεράνω !